Αιγίνθιοι. Διόνυσος. ὀργιασμοί.

εν ταις σκυρώσεσι· α ουκ εσιβαίνει δε ανηρ της νήσου (Βρεταλίδων) αλλ' αυταις πλέουσι περι τους ανδρας, και κοινωνοῦσας (αι γυναῖκες Αμνιτων) αυτοις, εσανέρχονται. Ειτα συγκρίνων ρητορικως ταυτα τα ιερα προς αλλα ὁμοια ρησιν, ουχ ὅτι οι Αιγίνθιοι θρᾷκες, ουχ οὑτως οι Ινδοι μεγανδίνην ανα σοταμου Σάγγην, κῶμον, ἡγουν κωμασθικην εορτην, ἀγουσι τῳ Διονύσῳ, ως αι νησιώτιδες αυται γυναῖκες ανευάζουσι, τουτέστιν ιμνοῦσι τον ἑνιον Διόνυσον. Ευοῖ ἑνιαν ανακρᾶζουσαι· ταυτα δε τα εστι Διονύσῳ ενθουσιαστικα εσιρωνήματα· χόρος γαρ τας την Αμνιτων γυναῖκας δι' ὅλης νυκτος εξεγαυναμένας χορεύειν, ωρε εν τούτῳ και τους θρᾷκας εἰκειν αυταις, και τους Ινδους, καί τοι και αυτους καλόχους ὀντας τῳ Διονύσῳ και πάνυ ὀργιάζοντας αυτῳ. . . . . .

. . . . . Το δε ἐθνος οι Αιγίνθιοι απο σοταμου εοίκασι κεκλῆσθαι Αιγίνθου· ρησι γαρ ο Διονύσιος, θρήϊκες εσ ἠόσιν Αιγίνθου· διχη δε γράφεται, και δια του υ, και δια του ι· ως και το Αιγίνθιον, το ρυτον, καθα φασιν οι παλαιοι. Το δε Ευοῖ ἑνιαν, ανα φωνήσεις ἦσαν ως ὁρηται, τον Διόνυσον ιμνητήριον, περι ων μετ' ὀλίγα εν τῳ περι Καμαριτων λόγῳ ρηθήσεται. . .

Διονυσίου Οικουμένης περιήγησις εν ενδόσῃ συγγραφῇ των τοις πάλαι γεγραφηθέντων.

ενδ. Βιεννης δασ. Ιωσιμάδων. Τ. Β. σ. 155.

Νύσσα. Διόνυσος.

1152. Ἐστι δέ τις θηήτω εὐρρείτην παρὰ Γάγγην — Διονυσίου
χῶρος τικήεις τε ἠ ἱερός, ὃν ποτε Βάκχος — Οἰκουμένης
θυμαίνων ἐπάθησεν, ὁ δ' ἀλλάσσαντο μεν ἀθρὰ — Περιήγησις
1155 γηνάων νεβρίδες ἐς ἀσπίδας, ἐς δὲ σίδηρα — Γ. Β. σ. 258.
θύρσοι κεμώοντο, ἢ εἰς σπείρημα δρακόντων·
Ζωστῆρες δ' ἐλίκες τε πολυγνάμπτης ἐλίκοιο,
θῆμος δ' ἀφραδίνοι θεοῦ ἀτίμησαν ἐορτὴν.
Τούνεκα Νυσσαίην μεν ἐφημίζαντο κέλευθα
1160 μόσμῳ δ' ἐτήσαντο συνεθίσιν ὄργια πάντα.

. . . . . εἰσι δὲ ἡ ἀλλὰς Νύσσαι, ὧν μία καὶ περὶ θρᾴκην, ἧς μνημονεύῳ ὄμπρος ἐν τοῖς περὶ Μυκούργου τοῦ Ἠδωνοῦ. ἡ ποτεῖ τοῦ Τράλλου δὲ Νύσσα τοῦ, ἡ κώμη αὐτόθι Νυσσαίων ἡ ἄνθρον Λαρύνια, οὗ πλησίον οἱ τέρεν ἐγκοιμώμενοι παθάθεσιν ἐξ ὀνόρων τοῖς νόσοι τοῖς θεραπείας. τοῖς δ' ἄλλοις ἀδύτος ὁ θόπος ἐστὶ ἡ ἀλέθριος. ..